

עמ"ת 25829/01/18 - ר ל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

עמ"ת 25829-01-18 ל(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופטת רננה גלפז מוקדי
עורר	ר ל (עציר)
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. לפני ערר על החלטת בית משפט השלום בנצרת (כב' השופט נ. אדריס) אשר ניתנה בתיק מ"ת 44162-10-17 ביום 8.1.18, במסגרתה הורה בית המשפט קמא על הותרת העורר באותם תנאי השחרור אשר נקבעו, בהסכמה בין הצדדים, ביום 24.10.17.

2. נגד העורר הוגש ביום 24.10.17 כתב אישום המייחס לו איום אשר השמיע בפניה של שוטרת משטרת ישראל, במהלך חקירה אליה הוזמן בעקבות תלונת גרושתו. בתגובה לבקשת השוטרת כי יציג בפניה את צו ההגנה שניתן בעניין גרושתו, השיב העורר "זהו, היום אני מתקשר לילדה שלי ואני רוצה לראות מה יהיה, ואם היא מתלוננת עלי עוד פעם אני רוצח אותה". בגין כך, יוחסה לו עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

פרט אישום נוסף מייחס לעורר עבירות של איומים והפרת הוראה חוקית בכך שבשיחה עם בתו ביקש ממנה להעביר לאימה מסר לפיו על חברה של האם "לצאת מהתמונה" תוך איום שכל עוד הוא יהיה במשפט "זה יגמר לא טוב" ומסרים נוספים דומים. למחרת, שעה שהעורר הסיע את בנותיו ברכבו, הבחין בגרושתו נוהגת ברכבה בנתיב הנגדי, הוא חצה את פס ההפרדה הרצוף וסטה לעבר רכבה של גרושתו באופן שאילץ אותה להסיט את רכבה לימין, אל עבר גדר ההפרדה באופן שכמעט והתנגשה בה. בכך סטה מנתיב הנסיעה וחצה קו הפרדה רצוף באופן שיש בו בכדי לסכן חיי אדם.

אלו עיקרי כתב האישום.

3. עם הגשת כתב האישום, בהמלצת בית המשפט, הוסכם בין הצדדים על שחרורו של העורר, בין היתר, בתנאי מעצר בית מלא בבית אחותו, בפיקוחה ובפיקוח אחות נוספת, כמו כן, נפסל רשיון הנהיגה של העורר עד תום ההליכים. בדיון, עתר בא כוחו לקבלת תסקיר מעצר אשר יבחן את המשך התנאים. ב"כ המשיבה הודיע כי המשיבה עומדת על תנאי השחרור אך אין היא מתנגדת לקבלת תסקיר.

בהתאם, שוחרר העורר ובית המשפט הורה לשירות המבחן להתייחס לתנאי השחרור בכלל ולתנאי שלילת רשיון

הנהיגה בפרט.

4. תסקיר מעצר התקבל בעניינו ביום 13.12.17 ובית המשפט קיים דיון בפניו ביום 14.12.17.

ב"כ המשיבה טען לקיומן של ראיות לכאורה והיפנה לתסקיר המעצר ממנו עולה כי העורר חתם בעבר על התחייבות לקבל הדרכה הורית, אך בפועל, לא הגיע לטיפול ולא הגיע למרכז לטיפול באלימות, כך שהמסקנה היא כי המדובר במי שאינו נרתם לשיקום התא המשפחתי ואינו עומד בהתחייבויות אשר לקח על עצמו. ב"כ המשיבה היפנה לחששה של הגרושה מן העורר ולתיאורה אותו כמי שאינו לוקח אחריות על מעשיו. המשיבה עתרה, בהתאם להמלצת תסקיר שירות המבחן, להותיר את תנאי מעצרו על כנם, בפרט לאור הזמן הקצר שחלף מאז שחרורו בתנאים, כאשר טרם השיב לכתב האישום וטרם נטל אחריות למעשיו.

ב"כ העורר טען כי אין ראיות לכאורה לכלל העבירות המיוחסות לעורר והיפנה לכך ששירות המבחן לא התייחס להחלטת בית המשפט אשר הורתה לו לבחון לא רק את תנאי השחרור בכללותם אלא את רשיון הנהיגה של המשיב בפרט.

ב"כ העורר טען כי האיום היה בפני שוטר ולא בפני הגרושה המאוימת ועל כן הדבר אינו בבחינת איומים בהתאם לסעיף 192 לחוק העונשין. לגבי האיום השני אשר הושמע על פי הטענה בפניו של העורר, טען כי העבירה של הפרת הוראה חוקית ועבירת האיום מתייחסות לאותם דברים בדיוק ולא היה מקום לייחס כפל עבירות, מה גם שכלל לא מדובר באיום אלא בעצה והדבר עולה מן ההקשר שבו נאמרו הדברים.

לגבי סטיית הרכב הנטענת, הסכים ב"כ העורר כי היתה סטייה, אולם לטענת העורר, סטייה שאינה מכוונת ובסופו של יום מדובר בעבירת תעבורה בלבד.

לאור הדברים הללו, עתר העורר לביטול כל תנאי השחרור באופן שיותר לו לחזור לעבודתו תוך התחייבות כי יתרחק מאזור מגורי גרושתו.

5. החלטת בית המשפט קמא ניתנה ביום 8.1.18 במסגרתה הותיר בית המשפט קמא את העורר בתנאים שנקבעו כאמור, בתאריך 24.10.17.

על החלטה זו מלין העורר.

לטענתו, שגה בית המשפט קמא כאשר קבע כי יש ראיות לכאורה בכלל העבירות הכלולות בכתב האישום, שכן משלא הושמעו דברי האיום בפניה של הגרושה, נשמט היסוד הפיזי של העבירה. לגבי האיום הנוסף המיוחס בשל דברי העורר לבתו, טען העורר כי הדברים היו בגדר עצה ולא כאיום.

העורר הוסיף וטען כי הוא אדם מבוגר, ללא עבר פלילי, נהג --- ולא קיימת כנגדו עילת מעצר. לטעמו, התסקיר מאפשר הקלה בתנאי השחרור באופן שיותר לו להמשיך לעבוד באותו מקום עבודה שבו הוא עובד למעלה מ-20 שנים.

6. בפתח הדין בפניי מיתן העורר את עתירתו הרחבה אשר הובאה כאמור בפני בית המשפט קמא - ביטול כל תנאי המעצר והסתפקות בהרחקה מאזור מגורי הגרושה - וביקש להתיר לו לשוב לעבודתו על מנת שיוכל לפרנס את ילדיו וזאת בלבד. ב"כ העורר חזר על הטענות שהעלה בבית המשפט קמא והיפנה לתסקיר ממנו עולה, כך לטענתו, כי אין המדובר באדם אלים. הוא היפנה לפסיקה רלוונטית וכן לראיות התומכות בטענותיו. לשיטתו, לא נערך בבית המשפט קמא האיזון הנכון.

המשיבה טענה כי לא נדרש שהאיום יושמע בפני האדם שאליו מכוונים הדברים. לשיטתה, המאיום הוא השוטר ומושא האיום היא הגרושה, כאשר יש זיקה בין השוטרת לגרושה מתוקף תפקידה ואחריותה של השוטרת לשלומה של הגרושה. לגבי הפרת ההוראה החוקית והאיום, לטענת המשיבה, עצם יצירת הקשר והבקשה להעברת מסר מהווה הפרת ההוראה החוקית ומעבר לכך, הועברו גם מסרים מאיימים. אשר לעבירות התעבורה, הזכיר ב"כ המשיבה כי בעת האירוע היו עם העורר ברכבו גם שתי בנותיו וכמעט וגרם להתנגשות בין שני כלי הרכב. הבנות העידו אודות התנהגות העורר בסיטואציה והדבר מצביע על מסוכנות רבה, בפרט משליך על בקשת העורר לאפשר לו לצאת לעבודתו כאשר יש לזכור כי עבודתו בנהיגה ובהובלה של נוסעים. כאשר מיוחסת לו עבירה שהיא תולדה של אירוע מסכן חיים, אין מקום להתערב בפסילת רשיון הנהיגה שלו עד תום ההליכים ובוודאי שאין להתיר לו לחזור לעבודתו כנהג.

7. עיינתי בטענות הצדדים ובתיק החקירה אשר הוגש בפניי ושמעתי רוב קשב את טענות הצדדים.

אחר זאת, לא מצאתי יסוד להתערב בהחלטה קמא.

8. עיון בחומר הראיות ובהחלטה קמא מלמד כי בית המשפט קמא העמיק בחומר הראיות, היפנה לראיות השונות הרלוונטיות למסקנתו, המקובלת אף עלי, כי בתיק ראיות לכאורה באופן המלמד על סיכוי סביר להרשעה ביחס לכל תכולת כתב האישום. איני מקלה ראש בטענותיו של העורר ביחס לראיות אולם מקומן אינו בשלב זה, אלא בדיון בתיק הפלילי.

אוסף רק ואומר, בקצרה, ביחס לטענה המרכזית של העורר הנוגעת לעבירת האיום בפרט האישום הראשון, מעבר לכך שגם טענה זו, מטבע הדברים, תידון ותוכרע לגופה במסגרת ההליך הפלילי, אין מניעה כי אדם יורשע בגין דברי איום הנוגעים לצד ג' אותם אמר בפני איש מרות.

בשלב זה של דיון בערר על תנאי שחרורו של העורר, אין מקום, כמובן, לדון לעומק ולהכריע בטענות העורר ביחס לפרט האישום הראשון. ממעוף הציפור, אציין כי מעשה האיום יכול להתבצע בכל דרך שהיא ובכל ערוץ העברת מסרים שהוא, כאשר הדגש אינו בצורת האיום אלא על מהותו. כמו כן, מאז תיקון סעיף 192, בוטלה "זיקת העניין" אשר נדרשה בעבר בין המאיום, מי שקלט את האיום, לבין מושא האיום, כך שזו אינה מתחייבת עוד כיום. הזיקה בין המאיום לבין מושא האיום נבחנת, אך היא תלויה נסיבות, כך לדוגמה אם תוכן האיום הוא חמור ופוגעני, כמו במקרה שבפנינו, יכול שלא תידרש כלל זיקה (ראו רע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל, ס(4) 96 (2006) בעמ' 112). בנוסף, ביחס לטענת ב"כ העורר, יובהר כי אין צורך שהאיום יגיע לאזניה של הגרושה כדי שתתקיים עבירת איומים מושלמת, שכן המאיום אינו הגרושה בעינינו, אלא השוטרת. הגרושה היא מושא האיום ואין הכרח להוכיח כי דבר האיום הגיע לאזניה באופן שהעבירה תושלם גם ביחס אליה.

9. אשר לעילת המעצר, בית המשפט קמא מצא מסוכנות מצידו של העותר, אשר באה לידי ביטוי בכך שהמדובר באיומים שהושמעו הן בפני איש מרות, הן בפני בתו ולכך מתווסף אירוע התעבורה, אשר מעבר לסיכון אשר יצר לכלל משתמשי הדרך, סיכן באופן ממשי את בנותיו אשר היו עימו ברכבו והעובדה כי המעשה בוצע בלהט הרגע וללא מחשבה, אף היא מעלה את רמת הסיכון הנשקף מן העותר.

בשילוב כל אלה, קבע בית המשפט קמא כי נשקפת מצד העותר מסוכנות ואני שותפה למסקנתו זו.

10. בית המשפט קמא קיבל את המלצת שירות המבחן להותיר את העותר בתנאי השחרור כפי שנקבעו, זאת אחר שקבע כי התנאים הללו מאזנים נכונה בין המסוכנות וההתכנות להתנהגות פורצת גבולות מצד העותר לבין הצורך להבטיח את מטרת המעצר בדרך אשר תפגע פחות בחירותו.

לא מצאתי להתערב בהחלטתו זו.

בקשת העותר בבית המשפט קמא היתה להסיר כל תנאי זולת הרחקה מבית גרושתו.

בפניי נדמה היא כי צמצם את ציפיותיו והבהיר כי הוא עותר להשבתו לעבודתו בלבד. הלכה למעשה, משעה שמדובר בנהג ---, בקשתו היא לביטול תנאי פסילת הרשיון וכן לאפשר לו להסתובב ברחבי הארץ בנסיעותיו השונות, זולת הרחקה מבית גרושתו. כלומר, למעשה הוא עומד על טענתו כי יש להסיר את תנאי השחרור.

אני שותפה לעמדת בית המשפט קמא כי אין מקום לעשות כן. הדבר גם עומד בסתירה להמלצות שירות המבחן ולא מצאתי בטענות העורר טעם המצדיק זאת. ברי כי יש בתנאי השחרור כפי שנקבעו כדי לפגוע בפרנסת העותר ובמצבו הכלכלי וכפועל יוצא - גם בבנותיו, באשר נמנע ממנו מקור פרנסה שיאפשר לו לשאת בהוצאות הבנות. ואולם, נוכח העבירות המיוחסות לו והמסוכנות העולה מהן וגם מהתנהלות העורר עד כה, כאשר נמנע מטיפול כלשהו, אני מוצאת כי ניתן להקל בתנאי מעצרו באופן שהתבקש, ודאי שלא להשיב לו את רשיון הנהיגה נוכח אירוע התעבורה המיוחס לו ובעיקר נסיבותיו החמורות, לכאורה, כפי שעולה מתיק החקירה.

סיכומי של דבר, משלא מצאתי שגגה בהחלטה קמא, אני מורה על דחיית הערר.

המזכירות תמציא החלטתי לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, א' שבט תשע"ח, 17 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.